

ALBINA

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU, P. Gârboviceanu, G. Coșbuc, Gen. P. V. Năsturel,
Gh. Adamescu, I. Otescu, P. Dulfu, V. S. Moga, N. Nicolaescu,
Gr. Teodossiu, C. C. Pop.-Tașcă

Abonamentul în țară pe an . . . lei 5 Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " " 6 luni " 3 Un număr 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard

Redacțiunea își rezervă dreptul ca, din articolele ce nu se vor putea publica în întregime, să dea numai extrase sau rezumate.

SUMARUL:

Sofia Nădejde, „Dumnezeu poartă tuturor de grijă”.
Spiridon Popescu, Răsul satului.
Em. Grigorovitză, Pe malul Prutului (Urmare). (Cu 9 ilustrațiuni).
I. Dragoslav, Dușmanul (povestire).
V. S. Moga, Ce trebuie să facă agricultorul în luna Maiu.
Povestea ghiocelului.

DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Răia porcilor. — Sfaturi pentru părinții cari au copii găngavi. —
Contra mirosului urât din gură.

CRONICA:

Corpurile legiuitoare.

MUZICĂ:

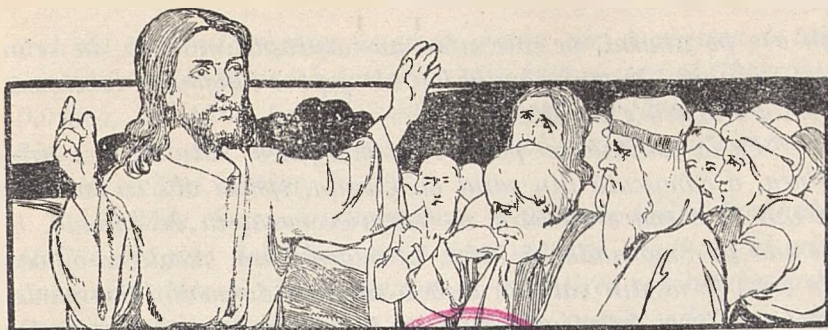
Muzicanți, joc școlar, de Grig. Teodossiu.

PAGINA GLUMEAȚĂ:

Neculcea, Păcăleală. (Cu 3 ilustrațiuni).

SUPLEMENT:

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor, anul III,
No. 27 dela 24 Aprilie 1911.

„Dumnezeu poartă tuturor de grijă“

Iarna, oaspe nedorit, se așezase de-abinele ca o zacuție din vremile de demult. Troene până la genunchiu sclipeșc în razele reci ale soarelui. Copacii încărcăți de promoroacă își lasă în jos obosiți ramurile de argint bătute în diamante, pădurea, câmpia și văzduhul întreg scântee de peetre scumpe. Părea c'o mână nevăzută cerne mereu din înălțime podoabe nestimate, mândre la vedere, dar reci, fioroase, pricinuitoare de dureri, ca și făpturile prea frumoase, dar cu inima împietrită față de nevoile și suferințele altora.

Luminos sclipește Soarele, numai razele-i strălucitoare sunt de ghiață. Atâta răsipă de frumuseță și tot pe-atâtă lipsă de durere fuță de suferinți!

Pe-asemenea vreme eși Smaranda pădurarului pe ușa scundă a bordeiului din dumbravă, mai stringând una peste alta poalele cațaveicei, să acopără copilul dela sin. Cu inima îndoită de grijă porni în neștire spre sat. „Acolo sânt oameni, s'ar îndură, dacă nu de mine, cel puțin de acest prunc nevinovat. Aci murim amândoi de foame“.

Naltă, suflirică și delicată, mergea cu pași răpezi, alergând ca o căprioară pe poteca spre sat. Iși mai aruncă odată privirea în desișul pădurei, unde a trăit trei ani de zile ticniți, cu bietul Gheorghe, căzuse peste el un sag bătrân, prăbușit ca din senin: odată cu uriașul falnic s'a stins și o viață de om.

Ostat jalnic îi ridică pieptul! O veveriță gingașă sare de pe creangă pe creangă. Zărind'o, gândi! „Dumnezeu poartă tuturor de grijă“.

N'avea rude și nu știu singură la cine să se ducă. Mergea în neștire cu inima grea și cu sufletul plin de jale, ca omul ce

nu are pe nimeni, pe care nime nu-l așteaptă unde-vă, în vr'un colț de lume. Numai gândul hain îi șoptea tânguirea dureroasă:
„Mila noastră e'n pământ“.

Pe la amiază se pomeni în marginea satului. Aci sedea Ilinca, o cunoscută din satul ei. Căsuța, spoită alb, cu ferestrele și ușa în chenare albastre, cu 'cărarea curățată de zăpadă, îndemnă pe Smaranda să între. În odaea joasă, curată ca o floare de crin, focul din vatră aruncă o căldură domoală. Boarea desghețu pe 'nct ferestrele înflorite în mi de chipuri. Femeea torceă legănând cu piciorul albiuța, în care Mărioara găngurea, gata s'adoarmă.

— Bună ziua, Ilincă!

— Bună s'o dea Dumnezeu. Mai veniși pe la noi? Zeu, bine-ai făcut. Ia șezi colea, de te încălzește; rei și înghețat sărmano! zise Ilinca, făcându-i loc pe vatră în preajma focului

— Eu, ca eu, lui bietul Gheorghică, nu știu, zeu, întrucât i-o stă. Ți se lipesc genele de ger. Tot credeam că-i glumă, nu mă dam dusă dela bordeiu. Vai de femeie, când nu-i bărbat la casă!

— Mai rar așa iarnă vrăjmașă, soro!

— Puiu de ger ca azi n'a fost! Socoteam că nu mai ajung... Soare, dar ce folos? Adie un vânt suptire, dar taie ca sabia. Inghiață inima 'n om.

— Greu la vreme de iarnă! zise Ilinca, ducând albiuța pe cuptor Copila adormise.

— De mine ce-ar fi? M'ași duce încotr'o m'ar îndreptă ochii; dar ce mi te faci cu copil mic? Aci în sat nu se găsește de lucru. La oraș cine te primește cu mâinile legate? Ce bruma, iconomisiseam și eu din gura nevoei s'a cheltuit.

— Nici gând! La vreme de iarnă nu poți lua copilul. Și, vorba ta: cu el cine să te primească? Smaranda căzu pe gânduri: cu fața spre dogoarea focului, își așinteă ochii negri în jocul stăcărilor, să celească în ele viitorul nepătruns. Obrajii îmbujorați de Crivăț se aprinseră și mai tare la căldură. O molicione și-o oboeală i-au coprins toată făptura. Ilinca se apropiă, zicându-i.

— Dă încoace copilul să-l culc pe cuptor lângă al meu. Luându-l, îl privi cu diușie de mamă și zise:

— Drăguțul! Îți seamănă.

Smaranda oftă. Necunoscutul cu nevoile și greutățile lui o apăsau fioros. Orfană ea singură, crescuse izbită prin uși străine,

neștiind ce-i mila și mângâie ea de mamă nici îngrijirea de tată!
Ca într'o oglindă vedeă tot aceea și soartă și pentru Gheorghită.
Dormeă, mititelul, liniștit, somn nevinovat și fără griji! Când
Ilinca îl luă din brațele mamei, zâmbi fericit, par'că nu l-ar
fi prins mâini străine.

— Râde, îngerașul, prin somn. Il mângâie Maica Domnului!
Mult e drăguț! Seamănă, nu e de-o măsură lui Iliuță al meu!
Un oțtat jalnic îi ridică pieptul la amintirea copilului pierdut.
Focul durerei nevindecate, ce se stinge numai odată cu viața
mumei! Cu ochii plini de lacrimi culcă băiatul alături de Mărioara.

Fiind amiază, au mâncat împreună. Din una alta, Ilinca zice:

— Știi ce, Smarando, lasă băiatul la mine. Tu pleacă
să-ți vezi de nevoi.

O bucurie, însoțită de amărăciune, se ivi în inima și pe
fața nevastei. Bucuria c'a găsit adăpost copilului și amără-
ciune că trebuia să-l părăsească.

— Poate nu te 'nduri să-l lași? Mi-s dragi copiii, — o să-l
țin ca pe-al meu — Lapte am, să hrănesc doi.

— N'o bănuî bărbatu-to?

— Ce fac eu, e bun făcut. O să zicem că ne-a dat Dum-
nezeu doi gemeni.

Smaranda văzû că trebuie să birue dragostea de mamă:

— N'am ce face, o să-l las. Dacă dă Dumnezeu și sânt sănă-
tousă, muncesc, câștig și nu ți-o fi în zădar truda.

— O să-l îngrijesc cu toată inima. Ce vei strânge o fi
pentru el.

Până 'n seară Smaranda porni cu un om ce plecà la oraș.
Iși luă remas bun dela Ilinca, sărută copilul pe amândoi obră-
jorii. Două lacrimi îi udară colțurile gurei, când zise: „Dum-
nezeu poartă de grijă tuturor“.

Soarele roș, îmbujorat plecà grăbit după dealurile albe de
nea; de prin coperișurile căsuțelor, tupilate, se ridică nori de
fum; stoluri de ciori croncănesc jalnic a foame. Pe drumul lung,
pierdut în zare, ca un dor scump neîmplinit, mergeă Smaranda
cu inima arsă de jalea copilului, cu sufletul chimuit de neștiința
ursitei. Prin pomi s'auzeă ciripit de vrăbii. Câte una-două tăeau
văzduhul înghețat. Văzându-le, un gând de îmbunare îi șoptea:
„Dumnezeu poartă de grijă tuturor“.

Sofia Nădejde.

RĂSUL SATULUI

Eu — spune moș Toma — de când m'am pomenit, am văzut cu ochii ieșind la iveală lucruri minunate, dar și multe lucruri rele. Înainte vreme erau obiceiuri mai curate și mai frumoase. Pe vremea mea, nu se pomenia să între un flăcău în crăsmă. Eră mai multă sfială la tineri și se da adevărata cinstire bătrâneței. Ar fi crăpat obrazul de rușine gospodarului care ar fi auzit că feciorul lui ar fi intrat în crăsmă. Hora satului s'ar fi stricat îndată ce s'ar fi prins în ea un flăcău despre care s'ar fi știut că a fost în crăsmă; iar fata care ar fi îngăduit să joace lângă ea un asemenea flăcău, ori să stea de vorbă cu dânsul, n'ar fi mai fost primită în cârdul fetelor cinstite. Eră mare lucru, ca și cum s'ar fi stârnit mânia cerului asupra unei gospodării, dacă un flăcău, ori o fată din acea gospodărie, ar fi fost desprinsă, ori dată afară din horă. De aceea și părinții aveau mare grijă pentru păstrarea curăteniei sufleteste și trupești a copiilor lor, până ce, cu rânduială, îi așează la casele lor. Altfel de petreceri erau pe vremea mea. Sărbătoarea, toată lumea la biserică; mâncam și-apoi la petrecere. Insurăteii, până târziu, până pe la 40 de ani, nu cunoșteau drumul crășmei. Ne adunam pe podiș și jucam mingea, noi, oameni în tot locul, însurați și cu copii. Mai jucam poarca, mingea'n țic și deapitrecol. Eră o veselie între noi și-o inimă bună, drept dragul.

Nevestele aveau și ele jocurile lor, tot pe podiș, de-ți creștea inima când le auziai, cu grijile uitate, zbe-guindu-se și alergând în cea mai neauzită inimă bună. Flăcăii și fetele jucau hora tot pe podiș. Sara, în sfântul soarelui, când porniau fetele pe la ca-sele lor, se'ncegea hora însurăteilor cu nevestele lor... duduiă pământul, nu altăceva! Așa vremuri! Sărbătoarea era în adevăr sărbătoare: Se 'ntremă sufletul, se'nveselea inima și porneai apoi adouazi, cu adevărat dor la muncă.

Crâșma era cercetată numai de oameni bătrâni. S'adunau la crâșmă, se puneau la taclale, când nu era de pus la cale vre-o treabă obștească, spuneau, râdeau prietenește unul de altul și se cinsteau. Beau și-atunci, nu zic ba. Beau zdravăn. Decât, vezi, era o deosebire. S'apucau de băut la o vârstă, când era gospodăria așezată, întemeiată, când era împreju-rul lor ajutorul feciorilor buni și cumiți. Apoi mai era și altă socoteală: Viața era pe-atunci mai ușoară, mai îmbelșugată, mai fără griji. Nu se cunoștea lipsă la o gospodărie, dacă bea românul și se 'nbătă de câteva ori pe an.

Acum viața îi întețită, lumea s'a înmulțit, ne-voile au crescut. Astăzi nu-i iertat omului să se 'm-bete; astăzi fiecare pară trebuie drămuită, astăzi tre-bue să fii mereu cu ochii în patru.

Se 'ntâlniau și-atunci flăcăii cu fetele, pe la horă, pe la nunți, de la jocuri, dar întâlnirea avea altă noimă decât azi. Cari se plăceau, își spuneau cuvinte măsu-rate, dragălașe, câte-un oftat de dor, până îi legau sfânta taină a cununiei. Ferească Dumnezeu, fetele nu erau ca azi răsul satului. S'a păstrat până azi obiceiul întâlnirilor dintre flăcăi și fete, dar nu s'a păstrat și neîntinarea de-atunci. Ehe! Vezi, c'atunci nu era ticăloșia de azi. Tinerii nu intrau în crâșmă. Bău-tura ațâță toate patimele și stârnește toate gându-rile rele. Când un flăcău iese din crâșmă și se prinde în horă, fără rușine, se chiamă că mintea, cu ju-decata ei dreaptă, nu mai e la locul ei. Apoi mai este și altceva. Unii, după ce sfârșesc armata, cu nădejdea să capete o sărăcie de slujbă, rămân în

oraș, se iau cu lăinicile târgurilor și se întorc apoi în sat putrezi la suflet și la trup. Întâlnirile flăcăilor de azi cu fetele, de multe ori nu mai păstrează curățenia cerută de sfânta taină a cununiei. De aceea vezi azi, în sat, atâtea fete cu copiii de mână, ba unele înfundă pușcăriile pentru nelegiuirea uciderii de prunci.

Azi nu mai merge treaba cistită și curată ca în vremurile mele. Azi părinții trebuie să-și deschidă ochii în zece și să ispitească orice urmă fac fetele lor. Mamele, mai ales, cum a făcut baba mea, cu fetele noastre, au datoria de a păzi nebanuită cinstea fetelor lor. Firea omenească poate aluneca alături de drumul cinstei, dacă mintea nu-i ținută trează. De când se prind fetele în horă, mamele au datoria de a pândi orice mișcare a flicelor lor. Indată ce au încredințare că o fată stă la cumpănă, trebuie să-i arate lămurit primejduirea cinstei și a numelui ei bun. Trebuie stârpit obiceiul întâlnirilor dintre flăcăi și fete. Obiceiul acestor întâlniri era bun în vremurile când lumea era mai potolită, mai frumoasă, mai curată. Astăzi, când lumea nu mai este așa de liniștită, cu toate că oftăm după obiceiurile vechi, trebuie să ne unim și să curmăm acest obicei al întâlnirilor dintre flăcăi și fete, pentru că prea des primejduiește curățenia trupească și sufletească a tineretului.

Spiridon Popescu.

Râia porcilor

Mai întâiu se localizează la cap, împrejurul ochilor, apoi trece pe spinare și pe restul corpului. Mâncărimea pielei este violentă. Pe piele apare mai întâiu niște nodulețe roșietice acoperite de coji negricioase umede sau uscate. Părul cade, animalele slăbesc și purceii mai ales, mor.

(Veterinarul).

PE MALUL PRUTULUI¹⁾

SCHIȚĂ DIN BUCOVINA

Viață românească găseai și în orașul Cernăuțului, nu-i vorbă, numai că eră oarecum înăbușită de împrejurările înstrăinării locuitorilor, ce mergea val vârtej calea ei. Căci să nu uit a vă spune, că mai eră și câte un cuib, așa zicând, de sălașe românești și prin alte locuri răslețe, mai ales în jurul celor trei biserici vechi. Așa pe lângă biserica Sf. Treimi, unde se află cripta episcopescă, se găseau multe case de ale oamenilor noștri mai cu vază. Tot așa, pe lângă biserița Seșanului, adică la vechea fântână domnească, unde vrednicul preot avea el însuși mai multe clădiri ale sale, locuiau numeroase familii românești cu stare. Cea mai deasă așezare românească o găseai însă pe lângă biserica Sf. Niculai.

Biserica Sf. Treimi

Intr'acolo se întindea o întregă parohie, adică ceea a locuitorilor dinspre Dealul Vici și a mahalalei Caliceanca. Școlăria românească din afară, pe acolo își căută gazde și eră gloată măricică această școlărie. Pe acolo se adună sfatul mare al băieților de toate vrâstele, când eră să se pună la cale câte o trebușoară. așa mai cu fire ascunse, o bătaie cu Evreii. vr'o primblare la Prut, la scădat lângă plute, vr'o petrecere la Horecca sau altceva. Tot acolo se

alcătuiau cetele celor ce aveau să umble cu plugușorul de anul nou și acolo se alegeau fruntașii ce trebuiau să meargă la domnii dela societatea de cultură, pentru a căpăta bilete la teatrul românesc din hotelul Moldavia. Cari nu isbuteau pe calea asta, se mai duceau pe la bătrânul hoier Sturdza, cel ce ședea toată ziua cu ciubucul la gură în ceardacul hotelului dela pagiura neagră, și dacă-l găseau în apele sale de

Biserica Sf. Niculai

din blând, inhățau cei 10 fiorini ce 'i arunca bătrânul din balcon și fuga cu ei la casa teatrului.

¹⁾ Vezi No. 28—29.

Societatea românească pentru literatură și cultură făcea pe atuncia, cum face și astăzi,—trebuie să o spun,—multe pentru neam și limbă și pentru deșteptarea tineretului. Ne da voie să venim la bibliotecă, ba ne și împărțea cărți românești pe acasă și asta ne îmboldia sufletul la multe. Se făcea în privința asta și mai mult dincolo, în reședința clericilor, unde se simțea bine marea suflarea românească. Până au băgat de samă cei dela stăpânire că prea se întinde mișcarea tineretului nostru, și au început tot felul de uneltiri din cari una a sfârșit apoi cu neuitata judecată și întemnițare a mai multor seminariști.

Erau pe atunci în țărișoara noastră scumpă timpuri de aur, când Românul ar fi putut să-și croască o soartă mai bună și îndreptățită. Căci Bucovina era guvernată de un om blând și îngăduitor, care vedeă și înțelegea bine că neamului românesc i se cuvenia precăderea și întăitarea în țara asta. Și înșiși neamurile pripășite între noi, așa numai pe cuvânt că suntem de aceeaș lege pravoslavnică, recunoșteau acest drept al nostru și nu se obrazniceau. Ca școlar știu încă, că în cele două oare de românește ce ni se îngăduiau pe săptămână la gimnaziu, ședeau alături de mine Rusneci ca Stratciuc, Prodanciuc, Iavoroschi, Semaca și numai știu cum îi chemă și se uitau în gura profesorului nostru Ion Sbiera, fără să înțeleagă o boabă românească. Și când îi întrebam că de ce nu se duc la profesorul lor de limba ruteană, îmi răspundeau roșind, că nu fac odată cu capul una ca asta, pentrucă... ei sunt *Volohi*. Pricepeți ce vremuri erau?

Dar Românii noștri dormiau somnul cel de moarte și trebuie mult să se fi mirat stăpânitorul Bucovinei de pe atunci, baronul Alezani, că nu ne deșteptam ci dormeam înainte și lăsam străinii să ne cotropiască. Că au venit în curând profesori galițieni uniți de al de Hlibovițchi, de al de Smal-Stoțchi și au arătat ci neamului lor venetic, pe unde duce drumul spre căpătuială. Azi se sbuciumă Românul bucovinean amarnic, ca să scape din ghiarele, în cari a încăput în timpul somnului, dar nu știu zău, cum are să se brodească scaparea asta. Dacă ar putea măcar să se mai întoarcă la rurile odată la starea din vremea, despre cari vă vorbesc, încă ar fi oarecum bine. Că unde eram într'o vreme poate mai săraci cu duhul, ne simțiam însă par'că mai curați. Nu am cădere să zic mai mult.

Mă gândesc uneori la toate aceste lucruri de mult trecute și mă cuprinde o părere de rău amară, că de ce nu mi-a fost dat să vin cu câțiva ani mai curând la Cernăuți, fiindcă așa fi apucat încă ceva amintiri românești frumoase, cari nu au trecut asupra mea decât prin graiul altora.

Iarna înainte de a sosi eu la școală, la oraș, s'a sfârșit la Cernăuți cel mai iubitor de neam Român din câți a cunoscut tineretul nostru școlar, profesorul de gimnaziu

Aron Pumnul. Casa în care a locuit acest neîntrecut patriot, nu erà departe de noi și ulița poartă și astăzi în cinstea neuitatului bărbat numele de *Pumnulgasse*. În dosul acestei vechi case românești se află o grădină frumoasă, care se întindea, despărțită numai printr'un gard viu de măcieși, spre niște pădurici, lăsate în părăsire, cari cu toate acestea erau loc prielnic pentru întâlnirile și jocurile băieților de școală. Căci o samă din ei stau chiar în gazdă la Pumnul. Aicia, — îmi spuneau tovarășii de gimnaziu. — se adună uneori școlăria românească de toate vârstele și petreceă cu moș Pumnul. nu ca cu învățătorul său, ci întocmai ca și cum le-ar fi fost părinte.

Aron Pumnul

Că nu se sfiă bătrânul să se joace uneori cu ei chiar de a mingea. Li da băieților sfaturi și povețe, pe unii mai slabi la carte îi și învăță. Ajută și îndemnă însă pe toți și în jurul acestui ap istol, slăvit de tineretul vremii aceleia, ferbea și se încheagă o viață românească, de care mulți nu și-au dat în urmă poate

nici bine sama. Nu vreau să rostesc nici un nume, dar sunt în Bucovina și azi persoane sus puse, cari erau poate să treacă de mult în tabăra protivnicilor noștri — după cum poate i-ar fi îndrituit neamul lor — dacă nu li sădeă repausatul în inima tânără și fragedă iubirea pentru tot ce este românesc.

În cărțile de citire vestite ale lui Pumnul, după cari am învățat apoi în gimnaziu, se oglindea toată fala neamului românesc. El, transilvăneanul, strângea oarecum la pieptul său doritor pe toți frații români imprăștiați și vorbea de școlile românești din regat ca de niște adevărate temple, iar de scriitorii noștri pomenea ca de niște idoli ai nației. Cu câtă sfințenie aminteă el, de pildă, școala dela Sf. Sava din București. M'au înăbușit lacrămile la o serbare a aceluia liceu, la care mă găsim pe la 1890 eu însumi profesor, când a pomenit, — nu mai țiu minte care din colegi, — numele lui Pumnul, alături de chipurile neuitate ale lui Lazăr și Assaky.

Tot așa nu mi-a fost dat să-l văd pe neuitatul Eminescu, ca școlar la Cernăuți și îmi pare cu atât mai rău de asta,

fiindcă el singur a fost acela, care mi-a povestit în urmă, — când ne înprieteniseam la Iași, — multe și mărunte din viața lui de gimnaziast, prin anii 63 și 64. Câte întâmplări hazlii nu am aflat dela bietul Mihai!

Mai ales anul 64, când cu venirea trupei Fany Tardini la Cernăuți, care înebunise pe băieții noștri, a fost un val vârtej

Mihail Eminescu

întreg de năzdrăvănii, că a luat în urmă și Eminescu lumea în cap și a plecat din Cernăuți, nu se știe când și cum. Avuse și el profesor de nemțește pe neuitatul Neubauer, pe acela care mi-a aprins mie ca și lui, dragostea pățimașă pentru scrierile lui Schiller. Eminescu știă să spue bucăți întregi de ale acestui poet pe de rost și când a văzut la Iași, că tradusesem Stejarul din Borzcești al lui Gane în nemțește, eră nebun de bucurie. Au urmat apoi traducerile câtorva din poeziile proprii ale lui Mihai, cari ne au legat prieteni pe vecie și — cu durere o spun, — îl făceau uneori să se întreacă cu firea, încât înțelesesem în urmă că în dosul acestor înduioșări se ascundea și suferința. Mi-am făcut mie și lui silă și am încetat cu versurile nemțești, el însă, sărmanul a încetat, — cum știți, — a mai fi om cu mintea întreagă.

Decât să ne întoarcem acuma iarăși la orașul Cernăuți ca atare și să vedem cam cum arată el acum 40 și mai bine

de ani față de ceea ce este astăzi. Venind din jos, dela apa Prutului, sau mai bine zis, dela gara cea veche, care de curând abia a fost înlocuită cu una mai mare și frumoasă, tocmai mari schimbări n'ași putea spune că a suferit orașul în înfățișarea sa. Doar că în capul dealului greu și lung, adică la intrare, de s'au mai făcut ceva case mai mari și s'au deschis uliți noi, pentru plodurile neamului ales, care, dă, s'au înmulțit în timpul acesta și încă de-a-binele. Tot așa și în piața

Gara Cernăuțului

mare cu magistratul și turnul său înalt cu pajura de aur înfiptă în vârf, nu se vede mare schimbare. Atât numai că clădirea frumoasă dinspre gimnaziu, unde deschisesse într-o vreme evreul Weiss hotelul său faimos pe atunci, s'a prefăcut în casă națională românească, la care se cam uită cu ciudă neamurile streine din oraș. Și ciuda li e și mai mare, când știu că bine cum se petrece, mai ales vara, în grădina și ospătăria Românilor, nu se petrece nicăierea. Sus în caturi însă, sunt adăpostite toate așezămintele noastre românești, frumos la olaltă, societatea, cabinetul de lectură, biblioteca, magazinele prăvăliei românești, redacțiile gazetelor, tipografia și celelalte.

La dreapta, în sus, spre ulița Crinilor, dai, ce-i drept, de un oraș nou, care face fală gustului celor ce l-au alcătuit.

Palatul național românesc

Fără decât noi vrem să căutam ce a mai rămas din cele vechi și dăm înainte spre piața de sus, unde se făcea într-o vreme iarnarocul Sâmpetrului. O parte din acca piață, adică pe stânga, în fața catedralei noastre, colo unde se vindeau pe vremea mea lemne și scânduri, s'a prefăcut în grădină frumoasă, iar pe locul mare, gol din partea de sus, s'a clădit palatul guvernului. La dreapta însă, spre criminal, piața paradosită, și astăzi este încunjurată de case mari de tot,

în vreme ce la mijloc, se ridică monumentul Austriei, în amintirea fericirii, când Bucovina fost făcută austriacă. Ar trebui

să mă opresc să istorisesc câte ceva din 1874, când s'a serbat suta de ani dela luarea Bucovinei. Dar mă tem că reamintirea umilirilor suferite cu acel prilej de către Români, va face fraților noștri numai sânge rău și nu le va aduce nici un bine. Să trecem deci înainte și să ne cprim la un loc, de unde a n putea privi orașul mai cu îndemănare.

Cine venea de se oprea acum 20 sau 25 ani înaintea spitalului mare, avea o priveliște cum rar o găsiă undeva, la vr'un oraș. Te uitai și vedeai, aproape, cât putea cuprinde ochiul, izlazul vechiu al orașului. Această toloacă — cum îi zice la noi — nesfârșit de mare, se lasă întâi lin în vale, începe apoi să se ridice pe nesimțite, prinzând mereu la verdeață, încât numai abia, colo, departe, unde cu greu mai străbătea privirea, zăriai o dungă subțire de căsuțe cu copaci, ce țiveau oarecum marginea acestei pağiști nemăsurate. Acestui covor verde și uriaș îi slujia ca un fel de privaz, la dreapta, druniul Strojinețului, iar la stânga așa numită grădină împărătească, adică parcul mare al orașului. În zile de târg, Lunia și Vinerea, partea toloacei dinspre spital, adică cea călcată și deci fără verdeață, eră pe sus, peste tot cuprinsă de care cu nutreț, mai ales în. iar cea de jos eră plină cu boi și vite, cu cai, cu oi, porci, păsări de tot felul, totul adus spre vânzare.

Monumentul Austriei

Limba vânzătorilor, adică a norodului de țară, eră împărțită, după cum sunt și satele din apropiere, de unde veneau oamenii cu târgul. Graiul românesc însă covârșea mai de mult

ca și în zilele noastre, pe cel rusesc. Oamenii între dânșii, pare că se împăcau, sau, la drept vorbind, nu se amestecau într'atâta, ca să aibă ceva de împărțit sau vr'o pricină la galceavă. Lucru ciudat de tot eră, că prasila porcilor părea a fi cu desăvârșire pe mâna satelor rusnece, cea a cailor și oilor aproape numai în mâni românești, în vreme ce vitele cornute veneau cam pe din două. Tot așa lâna de oaie se vindea mai mult de către oamenii noștri, torturile și pânza țesută se găseă la Rutence, mijlocirea, adică sam-sarlăcul se făcea însă prin Evreii ce umblau forfota prin rândurile oamenilor și cailor. Greu de tot se putea se cumperi sau să vinzi ceva fără ca să se amestece vr'un harhar de aceștia în negoțul creștinilor și să nu'i dijmuiască cu ceva creițari luați, așa, numai cât pe ciupeală. De negustoria

prin dugheni nici că mai vorbesc. Că aceasta erà peste tot în mâinile Evreilor, iar târgul de paseri nici nu-și putea închipui cineva fără amestecul jupâneselor lor.

Târgul de Sus

Totuși am apucat eu la oraș la Cernăuți, negustori români, precupeți, ba chiar și hurtasi, cari făceau treburi bunișoare. Dughenari români știau însă numai doi, pe negustorul de mărunțișuri Sârbu și pe băcanul Giosan. Sârbu își avea dugheana sa în ulița dinspre Cuciurmăre, făcea și câte-o leacă de cămătărie, și trecea drept om foarte sgârțit.

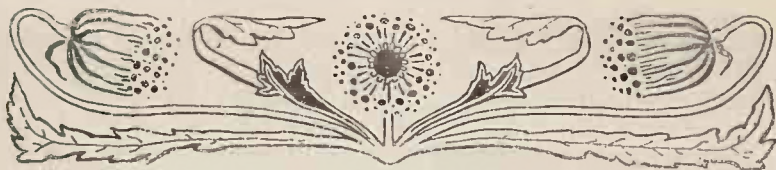

Târgul de Vale

Pe sama lui chiar umblă vorba că ar fi putred de bogat, de und' i s'a și tras nenorocul, ca să nu sfârșescă de moarte bună. Intr'o noapte de iarnă, târziu de tot, pe o vișornită cu viscol, cum ne întorceam mai mulți școlari dela o petrecere,—țin minte—că ne-am fost oprit în fața casei lui Sârbu, puși pe gânduri de niște gemete și vaete înfundate ce veneau din catul de sus, unde 'și avea băcanul cu baba sa locuința. Crezând că am auzit rău, am purces înainte, fără să ne mai batem capul că ce va fi fost. A doua zi de dimineață s'a răspândit prin mahala vestea că Sârbu și cu bătrâna sa, fuseseră tăiați de niște răufăcători, ce li luară banii până la cel din urmă creișar.

(Va urma).

Em. Grigorovitză.

MUZICANȚII

Timp de marș.

Grig. Teodossiu.

Solo

1. Eu sunt un mu - zi - cant ves - tit. Și știu să cânt fru -

Trei

mos. Noi sun - tem mu - zi - cant ves - tiți. Și știm cân - tă fru -

Solo

mo. In trâm - bi - ță eu pot su - flă, In trâm - bi - ță a -

Trei

să: In trâm - bi - ță pu - tem su - flă, In trâm - bi - ță a -

Solo

să: Fa ta ta ta ra ta ta ta ra ta ta ta

Toți

ta Ra ta ta ta ra ta ta ta ra ta ta ta ta

2. Și la vioară știu cântă,
Vioara sun'asă:
Și la vioară știm cântă,
Vioara sun'asă:
Tim tîa tim ti rim ti rim }
ti rim ti rim ti rim } bis
3. Și toba eu ți-o bat vartos,
Și toba sun'asă:
Și toba hatem noi vartos
Și toba sun'asă:
Bum bum bum bum... }
bum bum bi di bum } bis
4. Eu și din cobză știu cântă
Și cobza sun'asă:
Noi și din cobză știm cântă.
Și cobza sun'asă:
Din ga din ga din ga... }
din ga din ga da } bis

Jocul. Copiii stau în cerc. Se alege un copil mai mare, care va cânta *solo*. După el vor urmă să cânte și ceilalți copii, așa cum se arată în cântec. Copilul care cântă singur va arăta modul cum se cântă din fiecare instrument. Ceilalți îl vor imită.

Când se imită sunetul trâmbiței, copiii fac mâinile pumn și le pun la gură, una în fața alteia.

Când se imită cântarea pe vioară, ei întind brațul stâng, care va închipui vioara, și mișcă brațul drept peste celălalt, spre a închipui mișcarea arcușului.

Când se imită bătaia tobei, ei își mișcă ambele mâini în jos, ca și cum ar mânui ciocanele.

Când se imită cântarea pe cobză, copiii își întind mâna stângă, îndoind-o puțin din din cot și mișcând mâna dreaptă, ca și cum ar purta pana de găscă pe strunele instrumentului.

NOTĂ.—La început, vocea *solo* va fi imitată numai de maestră sau de învățător.

2. Acest joc se poate executa și din bănci.

D U S M A N U L

Ce om detreabă nu erà Toader Pârvu din Pocoleni! Ce gospodar, ce om așezat! El de când a auzit că umblă un om sfânt prin Bucovina și spune la oameni să nu bea rachiu, că-și dă sufletul dracului, el în crăsmă n'a mai intrat. Nu. Ba s'a afurisit el și cu copiii lui, nici în gură să nu pue holerca. Și de atunci, basta, casa lui n'a mai văzut holerca. Din pricina asta, erà prețuit de omul cel mai luminat și erà cel mai cu stare din sat, că în loc să dea banul la crăsmă, el ori îl puneà de o parte, ori se uità la ce-i lipsește și-și făcèa. De așa om, să mă iertați, și cei mai buni prieteni ai ploscei, aveau dragoste și stăteau cu smerenie înaintea lui, și nu vorbeà decât cu popa și învățătorul. Așa că nu odată a fost ales primar, și nu odată strângător de veniturile comunei, d'apoi *Contiliu* veșnic, veșnic. Apoi ca gospodar, ar fi vrut oricine să-i boteze, sau să-i cunune copilul.

Și-o făcèa, da le spuneà: «Oameni buni, vă fac binele ista, da, oare nu s'ar puteà, fără rachiuul cela batà-l pustia! o leacà de vin da, și pace!»

Și de câte ori cununà ori botezà Pârvu, nu se tâmplau bătăi, nici sfezi, ca în alte părți, ci în zori de zi, oamenii se despărțeau în voe bună și cuminenție pe la casele lor, iar celor ce li-e erà de rachiu, se duceau la crășină, da-i vorba, lui Pârvu nu-i păsà, căci cât a fost el în capul mesei, a fost bine și frumos.

La alte nunți, ori cumetrii, vai mamă! până nu mergeau acasă cu ochii vineți, cu capetele sparte, nu se lăsau.

Dar, vezi, Doamne ferește de lucrul dracului, păcatul te paște cu ceasul și dușmanul cu anul.

Atâta fală ce împrăștiase Pârvu în jurul lui, îngrijise pe unii oameni, pe protivnicii lui, și Pârvu era acum Primar în Pocoleni de vre-o opt ani, se alesese odată, și acum era a doua oară. Da protivnicul lui, Ion Sandu Gavril, fost primar înaintea lui și cu care era și cumătru, era tare nemângâiat de atâta ședere în fruntea sfatului și nu îndrăsnea să i dea pe față cu bâta în cap și se muncea veșnic: «Ce-i de făcut?» Cu ce să poată cobori pe un om de treabă și cinstit înaintea sătenilor? Prin bârfeli, prin ungere cu noroiu? Nu, ci sfātuindu-se cu alți neprieteni care-i ademenise el cu rachiu, găsiră că numai prin ducerea în ispită și prin năpastă. Cu ce să-l năpăstuească, când nu aveă cu ce să-l facă de râs în lume, să-și piardă omul rostul de traiu, când el nu se apropiese de o pară a satului. Și fără multă bătae de cap îl găsi.

Odată se făcù o nuntă în sat, de către un gospodar și Ion Sandu Gavril, chiar el aduse oamenii la Pârvu să-i cunune.

— Cu ce facem nunta?

— Cu rachiu.

— Nu-ți cunun.

— Bine, zise Ion Sandu Gavril, îl cunun eu, da la nuntă tot ai să-mi vii.

— Cum să viu omul lui Dumnezeu, zise Pârvu, Eu rachiu nu beau.

— Aduc vin, zise cumătrul cel mare. Pentru d-voastră vin, numai mă rog să nu mă lăsați, căci ca mâine vin iar alegerile și de, om sărî și noi. De nu, cumătre să știi că am să fiu cel dintâiu care am să-ți fiu protivnic.

Măi, își zise omul nostru, cum s'a schimbat Gavril, el îmi era protivnic și el s'a retras, ba îmi aduce și oameni să-i cunun. De! știu eu, făcù el tare și întrebător la femeie.

— Da, cum să nu vie, sări ea, de colo.

— Bine zise nunul cel mare, să știi că te aștept cumetre, în vreme ce Pârvu făcù ochii urâți la femeie, de ce-și dă ea așa cuvântul de ușor, ceeace făcù pe nevastă, după ce plecară oamenii să-i spuie :

— Da ce te uitași la mine așa hâd? Măi omule, tu cu purtările tale, ai să prăpădești, într'o bună zi, toată dragostea satului. Nu te gândești tu că omul ăsta, nu ți-a mai dă iar bună ziua și-ai să-l ai de cel mai mare dușman; ia om merge și noi, om bea câte un pahar cu vin și pace.

Pârvu rămase pe gânduri: să meargă, să nu meargă. Mai degrabă nu s'ar fi dus decât îi da inima brânci. Să meargă, da acolo e secretul de rachiu, stârpit-ar fi fost din lume. Ce să facă el? Și îi părea rău că femeia și-a dat cuvântul așa de ușor, că poate, ar fi găsit vre-o chichită să scape. Totuși își zise: «Am să mă fac bolnav și n'am să merg.» Și când se gândi că ar pune focul celă în gură, parcă toți sfinții din raiu îl amenințau. Inșă, nu știu par'că Scaraoschi le șurubuiă pe toate că, în ziua de nuntă, încă de dimineată femeia, prinse a se găti; ba îi grăi și lui :

— Hai, măi omule, și te gătește, că a fost ieri vornicelul pe aici și a zis Ion Sandu Gavril, că dacă nu mergem, toți oamenii te lasă, că nu înțeleg să te ții până într'atâta boieros, să-ți faci tu altă modă decât alții și să nu iai parte la un pahar.

Doamne ferește, când dracu sfătuește pe om, îl momește dela început cu blândete și pe urmă îi trage o păcăleală de i se rupe inima.

— Măi, da cum să mă duc eu acolo, te-i pomeni dacă m'oiu duce acolo, m'or pune să beau holercă. Să beau holercă, dar fără ea nu s'ar putea? Să mănânce oamenii și să cinstească un pahar de vin, ori chiar apă.

— Da ce nevoie ai tu cu dânșii? Te duci, închini un pahar cu vin, cu apă, ce-i vrea, și-acasă.

— Doar așa, zise el ademenit.

Și par'că se vedeă Pârvu întanțosat, pe oamenii de pe lângă dânșul, stăruind cu rachiul și el bând

numai un păhărel de vin și răsând de cei cherchelii și parcă se vedeă sufletește mai sus de ce fusese până atunci, bărbat cu voință, și pace!

Și s'a dus la nuntă cu gândul ista îndârjit în sufletul lui, că de i-ar turnă jar în gură, să nu bea decât vin și chiar apă.

Dar la nuntă sunt tot felul de oameni, unii beau mai mult, alții mai puțin, alții vor să bei ce beau ei, holercă.

O, și ce holercă eră la nunta ceia! Jupânul Șmil, arândașul din sat, avusese grija, ca totdeauna, să pue într'o balercuță vre-o zece litruri de spirt și douăzeci de apă, un bulgăre de var și un chilo de talion și unul de cafea și a dat niște holercă, galbenă și limpede ca chilimbarul, tare, că din câtevă ciocane, te înnebuniă. Dar spre mirarea lui Pârveu, la masă nu eră vin. «Ba că crășmarul n'are bun, ba că dela târg a adus și s'a spart damigeana pe drum». Pârveu nu zise nimic, ba se bucură că nu-i nici acela.

Dar veni masa mare, cu închinări de pahare și daruri pentru miri și lăutari.

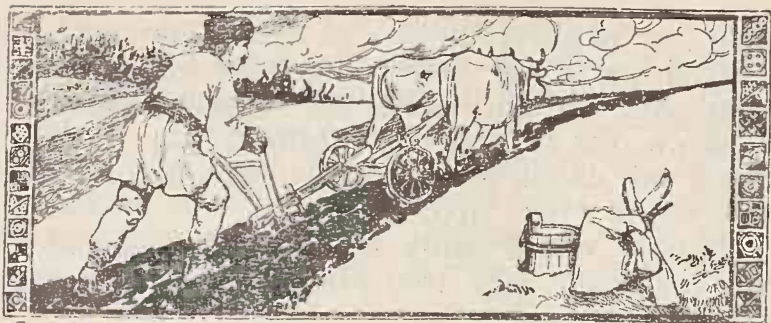
Pârveu, o sfecli. Atunci își dădù socoteala de primejdie: să mergi la nuntă și să nu bei un pahar, e mare rușine și pentru tine și pentru lume.

— Măi Pârvue, eu vreau să beau cu tine un pahar, îi zise cumătru-seu Ion Sandu Gavril. De nu, să știi că nu te mai alegem primar; uite sunt aicea oameni gospodari, să știi. Ce crezi, că dacă vorbești cu popa și cu profesorul, ai să vii să ne faci farafastanciuri multe? Aida de, cumetre Pârvue. Și de bine ce ai venit, ia ține!... Și-i întinse un pahar.

— Da, da, să iea, se auzi câtevă glasuri.

Să încremenească bietul Pârveu, îl apucase sudorile, i se păreă că nu are să-l mai primească Dumnezeu în împărăția cerurilor, numai dacă l-ar atinge de buze, dar omul strâns cu ușa, ce eră să facă? Și apoi mai sări și femeia cu vorba:

— Nu cumva să nu iai un pahar, ia-l în mână, mulțumește omului și nu te silește nimeni.

CE TREBUE SĂ FACĂ AGRICULTORUL IN LUNA MAIU

Dacă timpul a fost destul de bun în lunile Martie și Aprilie, s'a putut isprăvi cu toate semănăturile de primăvară, chiar și cu semănătura porumbului.

În această lună se mai poate semăna cânepa ca plantă textilă; iar ca plante de nutreț pentru vite se poate semăna mohorul și porumbul. Pentru meiu, dacă voim să-l semănăm în această lună, trebuie să fim cu băgare de seamă: să-l semănăm, numai dacă pământul are umezeală, altfel îl pierdem.

Cu paringul trebuie să sfârșim semănatul cel mult până pe la jumătatea acestei luni. Tot pentru hrana vitelor se mai poate semăna și măturile sau sorgul.

Ca de la mături să avem un nutreț mai bun, e bine ca sămânța să se amestece cu sămânță de meiu sau cu sămânță de mohor la semănat.

Porumbul

Când porumbul a crescut de 5 cm., este bine a-l grăpă, fiindcă această lucrare face mai bine decât săpatul; dacă nu se grăpează, atunci se sapă când a crescut de 12—16 c. m. Când porumbul este semănat în rânduri, săpatul se poate face cu prășitoarea mecanică.

Hrișca sau grâul negru

Această plantă se seamănă mai mult în Moldova în pământuri mai afânate și bine lucrate, la hectar se seamănă 70—80 litri; apoi se grăpează ușor ca sămânța să nu se îngroape prea adânc, căci în acest caz, încolțirea și răsărirea se va face cu multă greutate.

Porumbul ca plantă de nutreț

Ca plantă de nutreț, porumbul se poate semăna din luna lui Maiu și până pe la sfârșitul lunii Iulie. Porumbul se poate semăna singur sau amestecat cu sămânță de sorg, meiu sau mohor; semănatul se face prin împrăștiere sau chiar în

rânduri depărtate de 15—20 c. m. La hectar se seamănă 50 litri în rânduri și 180 litri prin împrăștiere.

Rapița de toamnă

Cam pe la 25 Maiu începe seceratul rapiței. Când rapița este coaptă, trunchiurile ca și foile devin galbene; iar semințele întâiu se văd de culoare cafenie sau neagră. Seceratul se face cu secera sau cu coasa împiedicată. Dacă rapița a trecut în copt, seceratul se face cât se poate de dimineată sau chiar în timpul nopții și niciodată ziua, fiindcă numai așa se poate împiedică risipa semințelor. Treeratul se face cu mașina, căci lucrarea este mai economică, apoi semințele se dau la vânturătoare sau la ciur de 2—3 ori. Dacă se poate, e bine ca rapița să se vândă chiar de pe *arie*, fără să se mai pună la magazie.

Cositul lucernei, trifoiului și sparcetei

Când aceste plante au înflorit, se cosesc cu coasa sau cu mașina de cosit. La uscarea fânului, ca și la strâns din pologe și făcut căpițe, trebuie să avem în vedere, ca foile de pe trunchiulețele plantelor să nu cadă, fiindcă foile ridică hrana fânului.

Când căpițele se fac acasă, trebuie făcute departe de grajdul vitelor sau de alte clădiri, că la caz de foc să nu ardă și aceste clădiri; iar depărtarea între căpițe să fie de 10—20 m. tot din cauza focului. Căpițele se fac în formă de „*con*“ ori în formă de „*șire*“. După ce fânul s'a ridicat de pe livede, locul se grăpează în lungime și deacurmezșul, ca lucerna, etc., să crească mai bine.

Facerea ogoarelor

După seceratul rapiței, locul se ară pentru semănatul grâului de toamnă, această lucrare se face și la alte locuri destinate la semănătura grâului de toamnă. Arătura să se facă cât se poate mai adânc.

În grădina de pomi și de legume

Trebuie căutat ca să nu fie omizi și, dacă sunt, trebuie stârpite, după cum am văzut în celelalte articole. În grădina de altoi se începe altoitul pomilor cu mugure sau cu ochiu care crește.

În grădina de legume se răsădește varza, gulia, conopida, pătlăgelele și ardeiul, răsădirea este mai bine a se face seara, alte legume și zarzavaturi din grădină se plivesc de burueni, se răresc și se udă regulat ce se poate crește mai bine.

In podgorii

Via se prășește; această lucrare trebuie făcută până la 21 Maiu st. v., fiindcă dela această dată vițele încep a înflori.

Când lăstarii au crescut de 5—10 c. m., se stropesc cu salamură făcută din 2 kgr. piatră vânăată, 1½ kgr. var gras în bucăți și 100 litri apă. Piatra vânăată se disolvă în 10 litri apă, varul se stinge tot în 10 litri apă și după aceea se amestecă totul în cei 80 litri apă ce a mai rămas.

Intreținerea vitelor de muncă

Vitelor de muncă li se dă ca hrană, nutreț verde de lucernă, trifoiu, mazăriche, secară, orz, etc., etc.

Oile

Dacă în această lună căldurile sunt mari, oile se tund.

Albinele

Stupii slabi, în lipsă de hrană, se mută în locul celor puternici, această lucrare se face pe un timp frumos dimineața pe la orele 10, când cele mai multe albine au plecat afară la câmp; iar roitul stupilor se face dela orele 10—4 după amiază. Când albinele se grămădesc afară pe coșniță și la urdiniș, este semn că stupii vor roi.

Unii apicultori face roitul artificial.

Creșterea viermilor de mătase

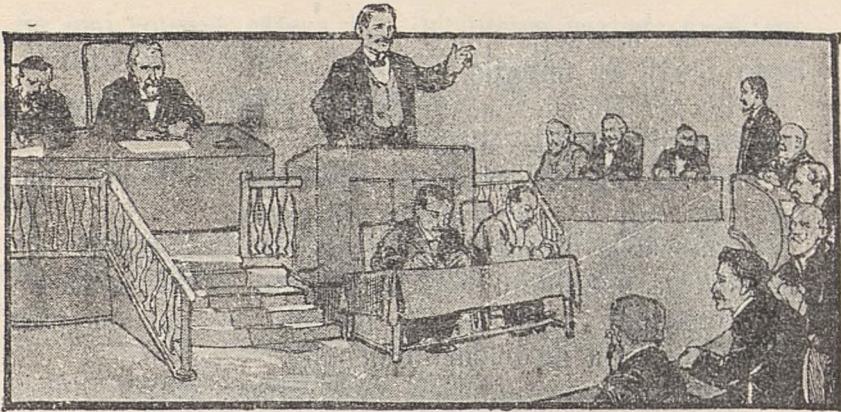
Ouăle gândacilor de mătase se pun la clocit, când foile dudului au mărimea unei piese de 2 lei.

Gândacii trec prin 5 vârste, în acest timp trebuie bine îngrijiți, ca hrană, curățenic, și răriți, căci altfel gândacii se îmbolnăvesc. Aerul în odăe trebuie să fie curat și potrivit ca umezeală.

V. S. Moga.

FAGURI artificiali, subțiri și rezistenți se pot avea dela M. ALEXIEF (apicultor), Iași.

CORPURILE LEGIUITOARE

Senatul. — În timpul când se discută proiectul răspunsului la mesagiul regal, senatorii se adunau în ședințe de noapte spre a debata oarecare proiecte propuse de guvern. Astfel a fost proiectul de lege asupra **măsurilor de luat pentru ieftinirea traiului**, votat de Cameră

Au vorbit d-nii *C. Dissescu*, *I. Lahovari*, ministrul domeniilor, *M. Orleanu*, *Al. Marghiloman*, ministrul de interne, *Al. Djuvara*; și proiectul s'a votat cu 51 bile albe din 52 votanți.

A fost apoi un proiect pentru **modificarea câtorva articole din legea organizării comunelor rurale** (să se desființeze 106 administratori de plasă, ș. a.); un proiect pentru **modificarea unor articole din legea organizării ministerului industriei**; au fost deschideri de **credite** pe seama diferitelor ministere; au fost în fine proiectele de legi pentru **modificări ale unor articole din legea organizării ministerului de instrucție și din legea învăț. secundar și din a celui primar**. Despre acestea am vorbit, dând seamă despre lucrările Adunării deputaților.

Camera. — După ce Camera a votat **convențiunea de extrădare** încheiată cu Marele ducat de Luxemburg, a cercetat proiectul pentru **împărțirea excedentului anului 1909—910** și l-a votat. A votat asemenea **modificarea câtorva articole din legea comptabilității publice**.

S'a votat apoi **modificarea câtorva articole din legea**

minist. de instrucție; precum și modificarea unor articole din legea Curții de Casație.

La 29 Martie vine în discuție proiectul de budget pentru exercițiul 1911—1912.

D. N. Ianovici, dă citire raportului comisiunii bugetare, din care se văd următoarele sume:

Impozitele directe sunt socotite la 49.280.000 lei, cu un plus de 5.400.000 față cu bugetul anului în curs.

Impozitele indirecte: 75.900.000 lei, cu un plus de 2.570.000, față de bugetul în curs.

Drepturile de timbru și înregistrare: 26.200.000 lei.

Monopolurile statului: 70.160.000 lei.

Căile ferate: 90.155.000 lei.

Domeniul statului 28.875.000 lei.

Acestea și cu celelalte venituri au alcătuit venitul general al statului care s'a calculat pentru acest an la:

478.395.230 lei, cu un plus de 17.315.288 lei, față de bugetul anului în curs.

Cheltuelile sunt socotite și ele la aceeaș sumă, adică bugetul se încheie cu *echilibru*.

Aceste cheltueli se împart astfel pe ministere:

Răsboiu 69.279.669 lei.

Finanțe 200.964.965 lei.

Culte 45.704.619 lei.

Interne 45.707.286 lei.

Lucrări publice 85.300.876 lei.

Justiție 10.601.556 lei.

Domenii 8.129.765 lei.

Comerț 2.261.705 lei.

Externe. 2.942.057 lei.

Cons. de miniștri 47.918 lei.

Pentru deschideri

de credite. 5.755.813 lei.

Pentru linia Ga-

iați Bârlad 2.000.000 lei.

Au vorbit în discuție generală a bugetului d-nii *I. G. Duca*, *Tache Ionescu*, *N. P. Ianovici*, *N. Filipescu*, ministru de războiu, *C. C. Arion*, ministru de culte.

După ce se votează luarea în considerație, se discută bugetele fiecărui minister și se votează, terminându-se la 31 Martie.

Se mai votează câteva legi de interes parțial; apoi se votează **modificări în legea comunelor rurale.**

Se votcăză și **legea contigntului 1912:** se vor chemă sub drapel în acest an 46.000 tineri pentru trupele permanente, 4.530 pentru cavaleria cu schimbul și 600 pentru marină.

Se aprobă și adesiunea României la **convenția internațională din Geneva** pentru ajutorul soldaților răniți în rășboiu.

La 2 Aprilie Camera ia vacanță până la 18 Aprilie.

POVESTEA GHIOCCELULUI

Așă se spune, din moși strămoși, că D-zeu când a făcut lumea și a dat la toate lucrurile culori și fețe a lăsat zăpada să-și aleagă singură o culoare.

A privit zăpada în sus și 'n jos ca s'aleagă. Iarba-i frumoasă, își zice ea și se duce la iarbă și o roagă, „dă-mi și mie din verdele tău frumos“. — „Din verdeața mea?! dar mie nu-mi ajunge“.

S'a dus zăpada la flori: „Dă-mi din rumeneala ta, mândrule trandafir“. „E a mea rumeneala și n'o dau“ i-a fost răspunsul. „Laea dragă, ai atâtea fețe! dă-mi și mie una“. — „Poftim! parcă mi-s de prisos!“

S'a dus zăpada la cicoarea sinilie; degeaba, s'a dus la mândra soarea-soarelui și i-au întors spatele; a încercat la viorele și toporași dar și ele smeritele au tăcut. niciuna n'avea de dar.

Atunci plângând zăpada se văită că va rămânea și ea ca vântul fără culoare, fără față.

Dar iată Ghiocelul clătinându-și clopoței că vine și-i spune cu milă: „Vrei albul meu, zăpadă? hai să-l împărțim!“ L-a luat. Omățul alb, alb și lucitor e de atunci, și de atunci când îi vine rândul la împărăție, zăpada prigonește și părlește cu înverșunare toate florile care n'au vrut să-î dea din culorile lor mândre și numai Ghiocelul, oricâtă zăpadă ar fi, scapă de urgia ei.

PĂCĂLEALĂ

(DUPĂ ALȚII)

Eră pe la sfârșitul lui Septemvrie, când trenurile gem de lumea ce se întoarce oboșită și plictisită dela băi. Prin gări, întâlnești tot soiul de lume, venind dela un capăt și dela altul al țerei. Unii din străinătate, alții dela munte, alții dela mare, toți cu buzunările goale și cu capul plin de grijile ce-i așteaptă. Slujbașii chibzuesc: la ce societate ar mai putea face vre un împrumut. Proprietarii, pe care bancher să-l atace. Eu singur, ca ziarist, nu mă gândeam la asemenea nemicuri ale vieții (vorbă să fie!) ci pândeam să culeg, să aflu, ceva nou pentru gazetă. Mă urcasem la Ploești. Ca ziarist, cunoșteam șiretlicurile conductorilor. Stau nedeslipit lângă ușa unei cabine la care erau perdelele trase. Când îl văd pe conductorul de serviciu, fac din ochiu și, fără vorbă, ușa se deschide. Înăuntru e numai un domn c'un băiețel. Mă gândesc: «Am nimerit bine, o să pot dormi». Scot o țigară:

- Dați voe?
- Mai ales.
- De unde veniți?
- Ehe! De pe unde și-a înțercat dracul copiii.
- O fi departe?
- Mai vorbă?
- Mergeți la București?
- Ba tocmai la Craiova.
- Așa! Pe distanțe mari e greu de călătorit cu întâia.
- Da, domnule, moftangiilor, cari călătoresc de pe

vatră pe cuptor, le dă mâna cu doi lei să se urce într'a întâia. Dar tu, care umbli zile și nopți, ca mai ba!

— Cel puțin pentru cavaler nu plătești (zisei aretând spre băiat).

— De!? Nu se știe. Vă plac călătoriile?

— Atârnă. De întâlnesc călători glumeți, nu m'ași mai coborâ din tren. Dar Domniei-voastre?

— Mie îmi place, dacă am pe cine păcăli.

— Ei cum?

— Te prinzi cu mine că opresc trenul aci în mijlocul câmpiei?

— Ei așa!

— Te prinzi? Douăzeci de lei, nu mai mult.

Zicând vorbele astea, domnul meu se uită la ceas, sare ars de pe canapea și trage din răsputeri clopotul de alarmă

Am rămas uluit, gândind c'a nebunit din senin ori că eră scăpat dela vre-un balamuc. Caut în hozunar un box: la nevoie, să am și eu cu ce mă apăra, și zic:

— Pentru Dumnezeu, domnule, o să ne pună la amendă strașnică.

— Fii pe pace, prietene, sunt în regulă cu legea.

Trenul se clatină din ce în ce mai încet și stă. În ușă se arată mutra speriată a conductorului.

— Ce s'a întâmplat, domnilor?

— Mai nimic, domnule conductor. Uite ce e: Eu sunt om cinstit, nu vreau să fur statul nici c'o lățca. Cavalerul meu a împlinit acum la șapte și jumătate vrâsta reglementară. Am fost în drept să nu plătesc, dar, de-acî înainte, te rog fii bun și dă-i bilet pînă la București. Regulamentul e limpede.

— Voești să-ți bați joc?

— Nu obișnuiesc a glumi cu statul.

— O să vă amendez.

— Să porțesteți, dacă ți s'a urât cu binele!

— Iată actul de naștere și regulamentul drumului de fier. Și-i puse supt nas articolele cu pricina.

Conductorul izbi furios ușa.

— Ei, domnule, ce zici?

Neculcea.

Sfaturi pentru părinții cari au copii gîngavi (bălbăiți)

Inspectoratul școlar din Colonia a dat următoarele instrucțiuni părinților cari au copii gîngavi:

1. Copiii gîngavi să fie tratați în casă și pretutindeni de către părinți și de către ceilalți membri ai familiei cu blîndețe și cu bunătate.

2. Să povățuească pe copii când vorbesc, să vorbească încet, negrăbiți, liniștiți, să se stăpânească, să nu se emoționeze față de ceilalți oameni cu care vorbesc.

3. Copiii să inspire (să tragă aer în plămîni) înainte de ce vorbesc. Cuvintele pronunțate greșit să le repete din nou.

4. Pentru a vindeca gîngăvia, copiii vor repeta acasă toate lecțiile, toate exercițiile dela școală, vor căuta să reciteze poezii față de părinții lor și față de străini.

5. Cît timp copiii nu se simt siguri de a vorbi corect, să nu fie trimiși pentru târgueli.

6. Părinții sunt obligați să vie la școală să se intereseze de progresele realizate de copiii lor.

(Gazeta de Duminecă)

Contra mirosului urât din gură

Clățiți-vă gura cu un pahar cu apă, în care puneți atâtea grăunțe de hiper-manganat de potasă, pînă ce apa din pahar capătă o culoare roșie-palidă.

(Sănătatea).

„STEUA“

Societatea „Steua“ lucrează pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Membrii înscrși și cotizațiuni plătite (urmare)

I. Ercuta (Bacău, Tg. Trotuș), 1 leu; Gh. Fainita (Bacău, Lucăcești), 1 leu; Gh. Zermescu (Bacău, Bucurii), 1 leu; I. Pelin (Bacău, Căești), 1 leu; V. Pușlerigea (Bacău, Letea), 1 leu; I. Dimitriu (Bacău, Valea Arinel), 1 leu; Anton Bulai (Bacău, Cerna), 1 leu; D. Mihăilescu (Bacău, Cleja), 1 leu; I. Tofan (Bacău, Verești), 1 leu; D. Trohin (Bacău, Berești), 1 leu; Gh. Oancea (Bacău, Barzunt), 1 leu; C. Senclica (Bacău, Letea), 1 leu; C. Nădejde (Bacău, Letea), 1 leu; N. Matei, Deputat (Bacău, Bogdănești), 1 leu; Ernest Patriche (Bacău, Grozești), 1 leu; Al. Videanu (Bacău, Dormănești), 1 leu; Gh. Pârcalabu (București), 1 leu; V. Ganea (Bacău, Rapi), 1 leu; N. Botez (Bacău, Drăgugești), 1 leu; I. Fătu (Bacău, Asău), 1 leu; Gh. Botez (Bacău, Deleni), 1 leu; Adrian Vasiliu (Bacău, Lunca), 1 leu; I. Mareș (Bacău, Bucsești), 1 leu; Gh. Vornicul (Bacău, Casăn), 1 leu; V. Turcu (Bacău, Bogdănești), 1 leu; N. Lăzărescu (Bacău, Filipeni), 1 leu; N. Cârja (Bacău, Berești), 1 leu; M. Ciocan (Bacău, Tg. Ocna), 1 leu; I. Fuiivaga (Bacău, Cuimași), 1 leu; Gh. Brebi (Bacău, Ruși), 1 leu; Em. Bolimar (Bacău, Bogdana), 1 leu; Pr. G. Gruia (Bacău, Gastoui), 1 leu; L. Minculescu (București), 2 lei; Doct. I. P. Georgescu (București), 2 lei; Teodor Iulian (București), 2 lei; Carol L. Șerban (București), 2 lei; N. C. Mihăescu (București), 2 lei; I. Bobescu (București), 2 lei; C. V. Fișinescu (Botoșani), 6 lei; Cl. Ivanițiu (Botoșani), 2 lei; R. M. Stematopol (Botoșani), 2 lei; Parașchița Vașile (Botoșani), 2 lei; Olga N. Leontescu (Botoșani), 2 lei; Ieremia Adamlu (Botoșani), 2 lei; C-tin Cernescu (Botoșani), 2 lei; Elena Pilct (Botoșani), 2 lei; Gheorghe Petrescu (Botoșani), 2 lei; Maria G. Tonuda (Botoșani), 3 lei; Eugenia Gavrilescu (Botoșani), 2 lei; Sm. C. Timotescu (Botoșani), 2 lei; I. Alexandrescu (Botoșani), 2 lei; I. Popovici (Botoșani), 2 lei; Cornelia Cluinescu (Botoșani), 2 lei; Ana Popescu (Botoșani), 2 lei; Maria N. Giurgea (Botoșani), 2 lei; P. C. Galbru (Botoșani), 2 lei; P. Darie (Botoșani), 2 lei; M. D. Mănăstireanu (Botoșani), 2 lei; Ar. Petrescu (Botoșani), 2 lei. (Va urma).

Un obraz curat și frumos

Înainte și după

INTREBUINȚAREA

CREMEI și PUDREI „FLORA“

se obține prin întrebunțarea cremei și pudrei „FLORA“ preparate de Al. Iteanu, farmacist, furnizor al Curții Regale. Pudra „Flora“ fără bismut, mărește efectele uimitoare ale cremei „Flora“ Crema lei 1,50—Pudra „Flora“ lei 2.—Săpun „Flora“ lei 1,25.—Pomadă de păr „Flora“ neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului, lei 2,50, borcan mai mic lei 1,75

Capilogen „Flora“ (apă de păr) sticla mare lei 3,25, mică 2,50.—Pastă de dinți „Bucol“ lei 1.—Apă de gură „Bucol“ lei 1,50.—Lapte de crin „Flora“ pentru înfrumusețarea tenului lei 2.—Săpun de lapte de crin „Flora“ lei 1,25. La nemulțumire se restituie imediat costul.

DE VÂNZARE LA DROGUERII ȘI FARMACII

Se caută depozitari în comunele rurale; a se adresa la depozitarul general L. Lindenberg, București, Str. Lipsani No. 51.

PURGEN

CU RENAME UNIVERSAL. Recomandat de medici în toată lumea pentru adulți și copii cât de mici. De o eficacitate absolut sigură, singurul contra constipațiunii, congestiunii și migrenai, plăcut la gust, nu produce colici și n'are efecte rele asupra organismului.

— — — — — Cel mai economic, cutia cu 25 purgative lei 1.50 — — — — —

Rugăm a se refuza pastilele cari nu vor avea această

PURGEN
BAYER

inscripție, căci sunt false, vătămatoare și produc colici

ARTIFICII

splendide, de un efect grandios, Importate dela o renumită fabrică din Anglia

LAMPIOANE

foarte frumoase și durabile în diferite colori și forme

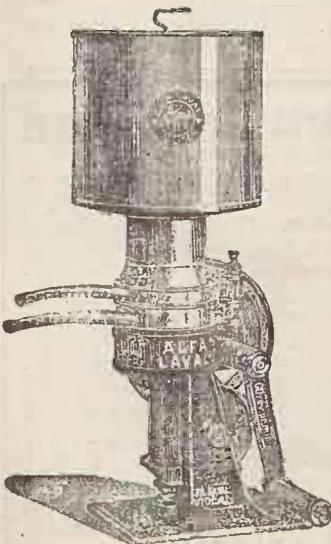
GHIRLANDE, CONFETTI, SERPENTINE, ARTICOLE DE TOMBOLĂ

și toate articolele pentru

SERBARI DE VARA ȘI PETRECERI CÂMPENEȘTI

FILIP LINDENBERG

BUCUREȘTI, Strada Smârdan, 15

Depozit general pentru România de mașini și unelte, inginer Marcus & Berlescu, București, str. Doamnei 21, „Lăptării model” din renumitele Fabrici.

ALFA-SEPARATOR

din

Stockholm, Paris, Berlin, Viena, Budapesta

și din fabrica

Bergedorfer Eisenwerk, Soc. anom.
Bergedorf

Se găsesc în permanență în depozit:

Separatoare Alfa-Laval, putinele de unt, mașini și scânduri de frământat untul, încălzitoare și recitoare de lapte, câni și bidioane, aparate pentru controlul și analiza laptelui, forme de unt, hârtie pergament, etc.

Unelte pentru creșterea vitelor, trocare, sonde, foarfeci de tuns, mărci de urechi pentru însemnat vitele, lanțuri speciale, etc., aparate pentru clocirea artificială și creșterea păsărilor.

Toate mașinile necesare pentru instalațiuni de Lăptării cu abur. Mașinile Alfa-Separator sunt singurele adoptate de către toate lăptăriile Domeniilor Coroanei, de către lăptăriile cooperative sătești, de „Lăptăria Ila urești” și de toate lăptăriile mai mari din țară.

La cerere se trimite gratuit *catalogul*.